

Hadis Dindir-2

Nureddin Yıldız'ın "Hadislerle Diriliş" (127.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hadis-i şeriflerini bize kadar ulaştıran kaynaklarımızı incelerken İmam Buharî'nin *Sahih*'inden ve İmam Müslim'in *Sahih*'inden, Ebu Davud'un *Sünen*'inden, Nesaî'nin *Sünen*'inden söz ettik.

Konunun bu aşamasında bir mülahaza, dipnot, açarak meselemizin derinine ineceğiz.

İnsanlar bizim Muhammed bin İsmail el-Buharî'nin *Sahih* adlı eserinden söz ederken bu kitabı okuyup Peygamber aleyhisselamı öğreniyor olmamızdan ötürü, Buharî denilen zatın dinimize ait isimlerden biri olduğunu zannedebilirler. Bu böyle zannedilirse düşüncede galata düşülmüş demektir.

Buharî'nin fonksiyonu sadece bir okuldaki güvenilir öğretmen olmaktan ibarettir, din onun dini değildir. Bugün dinin hocası olarak öne çıkan isimlerle İmam Buharî arasındaki fark, bugünkülerin henüz yemesi gereken fırın dolusu ekmeğin oluşu, Buharî'ninse ümmetimizin asırlardan beri süregelen muteber isimlerinin tamamının onayını almış olmasıdır. Yoksa ümmetimiz şahıs üzerinden din yaşayacak değildir, dinimizin kaynaklarını güvenilir şahıslarla öğreniriz. Kur'an'ı dahi bu şekilde öğrenmiş bulunmaktayız, yüz yıllardır böyle öğrenilmektedir.

Resûlullah aleyhisselam, Muaz radyallahu anı Yemen'e gönderdiğinde o da diğerleri gibi Kur'an öğretmeni olarak gitmişti. Onların öğrettikleri Kur'an mesela yanlış olabilir miydi? Resûl-i Ekrem'in bir kişiyi seçip kendisinin temsilcisi olarak göndermesi, gittiği yerde o kişiye inananların mümin olup cennete girmeleri ve inanmayanların kâfir olarak cehenneme gitmeleri, bunun da yüz yıllarca sürececek bir etki zincirine sebep olması hiç hatalı bir seçimle mümkün olabilir mi? Yani 'bir kişi' kitlelerin cennet veya cehennemi nasıl olabiliyor? Öyleyse bu bir itimat meselesidir.

Yemen'e götürülen, Bahreyn'e giderken Ebu Hureyre'nin yanına aldığı Kur'an -aradan asırlar geçip konu incelendiğinde görülüyor ki- bir merkezde toplanan aynı Kur'an'dır ve Resûlullah aleyhisselamın doğruluğu meydana çıkmıştır. Aynı şekilde Buharî'nin sözleri, milyonlara varabilecek çoklukta kişinin oluşturduğu bir insan kitlesi tarafından farklı coğrafyalarda aynı bulunabildiği ve Buharî'yi hiç tanımamış olanların farklı mekânlar ve coğrafyalarda okuduklarında aynı metinler ortaya çıktığı içindir ki hadislerin aslen Resûlullah'a dayanması itibariyle Buharî mutemet bir isim olmuştur.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellemi bile dinin kendisi (ilah) olarak görmeyişimiz ve onu, adı üzerinde, Allah'ın Resûlü bilmemiz aslında ondan başka hiç kimsenin ne kendisini ne emeğini dinin bizatihi kendisi göremeyeceğimizin en önemli garantisidir. Zira onu dahi böyle göremiyorsak o makama başka hiçbir insan zaten layık değildir.

Musa aleyhisselam Yahudiler'in elinde arkadaşa dönüştürülmüş, onu adeta sıradan bir 'hacı amca' gibi görmek istemişler ve Allah onlara bu yüzden lanet etmişti. İsa aleyhisselamı kendilerine ilah olarak belirleyen Hıristiyanlar da bu sebeple lanete uğramışlardı. Ashab-ı kiramın Muhammed aleyhisselatu vesselama gösterdikleri tavırsa onlardan öncekilerin tavırlarından farklı ve başka bir yönde olmuş, onu ne sıradan bir arkadaş seviyesinde görmüş ne de ilah seviyesine yükselterek karşılamışlardı: Onu Allah'ın Resûlü olarak bilmiş ve itidalli davranmışlardı.

Bu örnekten dahi ele aldığımız zaman Müslümanlar olarak bizim gerek Buharî gerek diğer büyük ulemamız için nasıl bir davranış ve biliş çerçevesi geliştirebileceğimiz ana hatlarıyla ortaya çıkar. Bizim Buharî'nin bizatihi kendisinin aşilamaz olmasını düşünmemiz de makul değildir, meydana koyduğu çalışmanın farklı coğrafyalarda ve sayısız uzman tarafından teste tâbi tutularak onaylanmış sonucunadır saygımız. Allah Teâlâ ona bu şerefi nasip ettiği için de onun mümtaz bir mertebede bulunduğunu doğal olarak kabul ediyoruz.

Diğer bütün büyük hadis kitaplarımız için geçerli olduğu gibi İmam Tirmizî'nin *Sünen* adlı eseri bahsinde de bu prensipler geçerlidir. *Sünen*'in içinde İslamiyet dini vardır ve İslamiyet'in peygamberi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in sözleri vardır. Bu sözleri Tirmizî adlı âlim toplamış fakat bu sözler onun toplayışından dolayı mübarek olmamıştır; Tirmizî zaten mübarek olan sözleri toplamış ve onların Resûlullah'a ait ifadeler olduğuna konunun uzmanları onay vermişlerdir. Tirmizî bu sözlere değer kazandırmamış, bu sözler Tirmizî'ye değer katmıştır. Yahut Buharî, eserindeki sözleri oraya koyduğu için onları değerli hâle getirmemiştir, değerli olanlarını bulmak onun eserine puan kazandırmıştır, o kadar.

Ümmet-i Muhammed'in asırlarca süren hadis inceleme süreçlerinden sonra ilk altı kitaptan biri olduğu onayına kavuşan Tirmizî'nin *Sünen*'i içinde binlerce hadis-i şerif bulunur ve muhtevası bakımından bir numarada duran Buharî'nin *Sahih*'i ve ardından gelen Müslim'in *Sahih*'inden sonra üçüncü sıra Ebu Davud'un, dördüncü Nesaî'nin ve beşinci sıra da Tirmizî'nindir. *Sünen*-i Tirmizî içindeki hadisler genel itibarıyla değerli, Resûlullah aleyhisselama ait olduklarında sıkıntı görülmemiş sözlerdir.

Ancak sözgelimi *Sahih*-i Buharî ile *Sünen*-i Tirmizî arasında bir genel karşılaştırma yapacak olsaydık Buharî'nin eseri yüz puanda durmakla beraber Tirmizî'nin eseri seksenlerde olurdu. Gel gelelim ki (*Sünen*-i) Tirmizî'yi açtığımızda da (*Sahih*-i) Buharî'nin içinde görülebilecek denli güçlü bir hadis-i şerife rastlanması gayet muhtemeldir. Puanlama ile benzeterek değerlendirdiğimiz ve iki eser arasındaki farkın mevcudiyeti ise Tirmizî içindeki birkaç cümlenin Resûlullah aleyhisselam ait olmadığına ulemanın araştırmalarıyla meydana konmasından kaynaklanır. Bir beşer olarak yanılan İmam Tirmizî'nin, Efendimiz aleyhisselamın sözü zannedip kitabına kaydettiği cümleler vardır. Biraz daha esnetirsek Resûlullah'a ait oluşuyla ilgili tereddüdümüz bulunan ve 'zayıf' diye kategorize edilen hadislerin de eserde bulunduğu malumdur.

Muteber bir kitap olan Tirmizî ümmet-i Muhammed'e İslamiyet'i ve Müslümanlığı öğretmiş ve sadece onun eserinde bulunan onlarca hadis ile kitabının kıymetini artıran bir özellik kazanmıştır. Bilhassa züht ve takva, kıyamet ve fitne konularında pek çok hadis-i şerif sadece *Sünen*-i Tirmizî'de bulunur. Allah Teâlâ bu âlime himmet bahşetmiş, o da hocalarından ders okumak ve notlar tutmak suretiyle Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in sözlerini toplayarak kitabına kaydetmiştir. Bir âlimin topladığı aç diğerlerinin toplama açısından farklı olmuş ve böylece birbirinden değişik eserler meydana gelebilmiştir. Mesela İmam Müslim, İmam Buharî'nin talebesidir ve hocasından öğrendiklerinden farklı, başka bir sistemle çalışarak eserini toplamıştır.

Bu âlimler Resûlullah aleyhisselamın Arap yarımadası ve Asya'ya hatta Mısır'ı kattığımızda Afrika'ya da yayılmış hadis-i şeriflerini toplamışlar, bazı hadisler Buharî'ye ulaşmayıp Tirmizî'nin eline geçmiştir. Onlardan sonra da Allah Teâlâ, binlerce âlim kuluna bu öncü âlimlerin eserlerini inceleme, eleştirme ve amelîyat masasına yatırma görevini ilham ederek eserlerde geçen binlerce sözü on binlerce defa tarayarak doğruluk yollarını test ettirmiştir.

Tirmizî bir hadisi rivayet etmiştir ama bunu sırf o rivayet etti diye söz kabul görecekti değil; sıklıkla vurguladığımız gibi Buharî'nin eseri, ümmetin uleması tarafından genel onayı aldıktan sonra bile 'acaba?' minvalli araştırma ve inceleme çalışmalarına konu edilmiş ve eser üzerinde amelîyata devam edilmiştir. Ümmetimiz Tirmizî'yi sahiplendiğinde onu 'çok değerli' ya da 'nostaljik önemi var' gibi gerekçelerle benimsemişti değil; eserinin Allah'ı, Peygamber'i ve şeriati öğretebilme kabiliyeti doğrulandığı için kitap kabul görmüştü. Bir âlimin eserini eleştirmek tamamen dinî-itikadî endişeler kaynağından hareketle girişilen bir iş olagelmiş, benimsemek de asla yandaşı olmak ya da aynı ortak payda mensubiyetinden hareketle sergilenen bir tavır asla olmamıştır.

*

Sünen-i Tirmizî dört bin civarında hadis ihtiva eden, ümmetimizin altı büyük kaynağından biri olmuş hadis kitabıdır. Eserde rivayet edilen bir söz genel itibar ile güven verir ancak bu kaynak üzerinde yazılmış şerhler ve tenkit çalışmaları, eserde geçen bir hadis için iki tavra yönelme eğilimini zamanla doğurmuştur: Araştırmanın başındaki kişi rivayet zincirindeki isimleri bilen-tanıyan yani ayrıntıya vâkif biridir veya o ayrıntıyı veren bir kaynağa müracaat edecek, sonuçta sözgelimi diyecektir ki bu söz, Tirmizî'nin kitabında bulunduğu hâlde Resûlullah'a ulaşan zincirinde sıkıntı görülmektedir. Tirmizî dâhil bütün hadis kitapları için geçerli olarak bu âlimler, "Resûlullah dedi ki" veya "Resûlullah'tan şöyle duydum" şeklinde bir rivayet iletmezler. Onlar hocalarından, hocaları onların hocalarından ve böylece tâbiîn nesline, onlardan da sahabe-i kirama uzanan bir haber nakletme zinciri söz konusudur. Tirmizî'nin eserinde bulunduğu hâlde Resûlullah aleyhisselama ulaşan zincirdeki bir kopma ya da zayıflık söz konusuysa burada "Tirmizî'nin eserinde zayıf hadis var" türünden ithamlar devreye girer.

Ancak bu yine de Tirmizî'nin değerli bir kitap sahibi oluşunun karşıtı değildir. Altını erittiğimizde içinden bir miktar toprak çıkabilir, neticede eritilen şey bir madendir. Bazı madende yüzde bir oranında karışım söz konusudur, bazısında yüzde kırk olabilir. Fakat her maden eritildiğinde içinden, o madenin özü derecesinde olmayan bir şey illa çıkar. Nihayetinde bizler, aradan geçmiş yüz yıllar sonrasında bu eserleri tıpkı kuyumcudaki bir bilezik gibi kullanmaktayız. Bizden önce yaşamış binlerce âlim, ömürlerini vermek suretiyle kitaplarımızı bizim zorlanmayacağımız, tabir caizse paket hâliyle okuyabileceğimiz mertebeye ulaştırmışlardır.

İşte bir hadisin notu olarak okuduğumuz herhangi bir "Tirmizî'de vardır ama zayıftır" notu bu anlama gelir. Lâkin konunun bu merhalesinde, Tirmizî'de neden fitne meselelerini ele alan hadislerin çok olduğu veya dua içerikli hadislerin toplandığı gibi muhtevaya ilişkin soruların da cevabını vermeye çalışalım.

Hadis âlimleri derleme yöntemlerinde esasen böyle bir seçim yapmamışlardır. Tirmizî'nin, eserindeki hadislerin belli konularda olmasına yönelik bir gayreti yoktu. Böyle bir derdi olsa zaten eserini dua kitabı olarak toplar ve başlıklandırır. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemden gelen bilgileri toplamaya çalışmışsa neden eserinde dua hadisleri daha çok oluyor? Bunun cevabı hadis kitaplarının günümüz kitap yazım mantığına göre düşünülmemesiyle temellendirilerek verilebilir. Evvela bir âlim yolculuğa çıkıyor, Basra'da bulunduğunu duyduğu âlimin yanına gidiyor ve huzurunda oturup birikimine talip oluyordu. Karşılarındaki birikimli zat İslam'ı bütününü bilen biri de olabiliirdi, Resûlullah aleyhisselamın iki yüz hadisini ezberlemiş biri de. Tirmizî onun huzuruna geldiğinde, aktardıklarını toplamaktan başka bir şey yapmamıştı. Karşısındaki kişi dua ile alakalı hadisleri toplayan bir hocanın talebesiyse doğal olarak Tirmizî de ondan dua hadislerini alıyordu.

Tirmizî'nin çok sayıda hocası arasında birikimlerinin içeriği ağırlık olarak "kıyamet alametleri ve fitneler" etiketlerinde yoğunlaşan kimseler varsa Tirmizî'nin aktardığı da bu konular oluyor ve eseri de bu mevzularda öne çıkan bir karakter arz ediyordu.

Trabzon'dan bal satın alınmak istense büyük ihtimalle kestane balı alınır. Bu durum arıların o bölgede sadece kestane ağaçlarına konup bal yapmalarından değil bölgede çoğunlukla kestane ağacı bulunmasından ileri gelmektedir. Mayıs ayında çiçek açan kestane ağaçlarından toplanan bal, kestane ağacının kokusundan tadına kadar her hususiyetini yansıtır. Bayburt'ta ise kestane ağacı değil, bu sefer çiçek bolluğu vardır ve arıların yaptıkları balda da çiçek balının hususiyetleri görülür.

Trabzon'da toplanan balın içinde de aslen belki yüz çeşit çiçek vardır ama kestane ağırlıklı olduğundan kestane kokusu alınır.

Buharî'nin hocaları Buharî'ye çiçeklerini açmışlar. Aynı çiçekleri Tirmizî, Nesaî, Müslim için de açmışlar. Ümmet-i Muhammed bu âlimlerin eserlerinden istifade ettiği -yani benzetmemizden yola çıkarak ifade edersek- ballarını yediği zaman, alınan koku Tirmizî'nin hocalarının kokusudur. Hocaları

daha çok fitne, kıyamet, dua konularıyla ilgilenmişlerse talebe de bunları almıştır. Ebu Davud'un hocaları ise başka konularla alakadar olduklarından ortaya çıkan derleme farklıdır. Mesela ashab-ı kiram arasında Ebu Zer radiyallahu anh, kıyamet ve fitne konularıyla bağlantılı hadisleri nakleden bir sahabidir. Ebu Zer şayet -ashaptan sonraki tâbiîn nesline müntesip- bir talebe ile hocalık ilişkisi kurmuşsa ona verdiği birikimin konuları da kendisinde bulunan bu türden malumdur.

Yoksa Tirmizî veya herhangi bir muhaddis aklına esen konuyla ilgili hadisleri kitabına koymak istediği için o hususta kitap oluşturmuş değildir; hocalarına gider ve ondan duyduklarını naklederler, hocası ne verirse.

Matbaanın yaygınlaşmasına kadar olan süreçte hadis kitaplarının korunması ve ulaştırılması hemen hemen bütünüyle icazet sistemi üzerinden sağlanmıştır. Tirmizî'nin eseri, içindeki bütün hadislerle birlikte olan nüshası, piyasada binlerce yoktu. Ama onu ezberlemiş çok sayıda talebesi vardı. *Sünen-i Tirmizî*'yi okuduğunu söylemek, Tirmizî'nin huzurunda diz kırıp baştan sona eserini okumak ve hocasından artık o eseri bildiğine dair icazet almak anlamına geliyordu. Hadis kitapları ve bilhassa Buharî, günümüze dek bu mantık ve yolla gelmiştir.

Biz bugün elimizdeki Beyrut baskılı *Sahih-i Buharî* nüshası ile Mısır baskılı olanı nasıl karşılaştırıyor ve aralarında fark bulunup bulunmadığını inceliyorsak matbaa ve dolayısıyla çok sayıda Buharî nüshası yayılmadan önce de bu eseri ezberlemiş kişilerin malumatı karşılaştırılıyor, bu suretle sağlıkları onay alıyordu. Bir müessesenin sertifikası yoktu bu eserleri onaylamak için ama onları ezberine almış binlerce beyin, günümüze ulaşana kadar eserlerin sigortası olmuşlardır. Bu gelenek zamanımızda da kalkmamış ve kalın kalın kitapları insanlar ezberleme usulünü devam ettirmektedirler.

*

Ele alacağımız altıncı kitap İbni Mace'dir. Esasen eserin adı *Sünen-i İbni Mace*'dir. 'Sünen' genel bir isimlendirme olup birden çok sünen kitabı vardır. Kimin süneni olduğunu müellifinin adıyla beraber anmak suretiyle ayırt edebiliriz. Dolayısıyla bu bir kategorinin adıdır ve eserin namaz-abdest ile başlayıp ana konusunun fıkha göre dizildiği manasını verir. Mesela kadınların özel günlerine dair konu da bu eserde bulunabilir ve ilgili başlık altında tasnif edilir; taharetle alakalı bir konu olduğu için gusül başlığında. Sünen kitabı bir konuyu ele aldığı anda, konu Müslüman'ın ibadet hayatında nereye tekabül ediyorsa onu o başlığın altına alır. Bu bazı kitaplarda bir konunun sözgelimi teyemmüm konusundan önce, bazı başkalarında sonra olabileceği şeklinde ufak değişkenlikler de gösterebilir. İbni Mace'nin *Sünen*'inde bulunan bir konu Buharî'nin *Sahih*'inde de yer alabilir ancak Buharî'nin düşünce yapısı daha siyasî olduğundan, önce iman ve vahiy gibi konuları getirebilir.

İbni Mace, "Resûlullah buyurdu ki" diye başlayan hadislerin toplandığı altıncı kitaptır ve altı kitap arasındaki sıralamada da altı numarada yer alır. Bu sıralamayı bir vahyî bilgiye göre yapıyor değiliz. Bu belirlemede her şeyden önce yaşının geç olmasını ama önemli olarak içeriğindeki hadislerde bir genel karşılaştırmaya gidilirse Buharî karşısında yüzde yüz bir safiyet bulunmadığını zikretmeliyiz. Buharî'nin sağlığına tabiri caizse yüz puan verilir, Ebu Davud'u bir alt derecesinde tutarsak İbni Mace bunların daha aşağısında yer alır. (Böyle bir puanlandırma hadis literatüründe elbette yok fakat konunun rahat anlaşılabilmesi için biz sözün gelişi ifadeler olarak kullanıyoruz.)

İbni Mace'nin muhtevası yüzde seksen itibarıyla "sahih" ve "hasen" kısmında değerlendirilen hadislerden oluşur. Âlimlerin bu eserde "mevzu" yani Resûlullah aleyhisselama söylemediği hâlde atfedilen sözler tespit etmeleri ve Efendimiz aleyhissalatu vesselama ulaşmasında sıkıntı görülen ifadeler bulunması ise kitabın âlimler seviyesindeki mertebesine bir nebze ket vurmuştur. Lâkin bu durumun tespit edilmesi eseri atmak veya ona sırt çevirmek gibi tavırlara hiçbir Müslüman'ı sevk etmemiştir. Onu kaynaklar sıralamasına yine de alırız çünkü içinde yüzlerce hadis bulunmakta, sağlıklar bakımından diğer kaynaklarla rahatlıkla kıyaslanabilecek seviyede bilgiler görülmektedir.

Üstelik İbni Mace'nin hocası Buharî olmadığı hâlde, içinde Buharî'de de bulunan hadisler vardır. Bu hem Buharî hem İbni Mace için bir güçlülük ve kesinlik göstergesidir. İbni Mace'nin Yemen'deki hocasından okuduğu hadis ile Buharî'nin Bağdat'taki hocasından okuduğu hadis-i şerifin aynı olması hadis aktarım geleneği için muhteşem bir sağlamlık ve metanet meydana getirmiştir. Birbiri arasında koordinasyon ve haberleşme olmaksızın aynılık bulunan âlimlerin varlığı Peygamber aleyhisselamdan günümüze ulaşan bilginin sağlamlığını belgelemiştir.

İfadesine çalıştığımız nokta esasen İbni Mace'nin altı kitabın sıralamasındaki yerinin düşük oluşuna karşın bunun, altı kitap içinde geçerli bir hüküm olduğudur. Yoksa İbni Mace'nin büyük emeklerle ortaya çıkan *Sünen*'i oldukça güçlü ve sağlam bir yerde durmaktadır. Yine yüreklerimizde ve ibadetlerimizde eserleri görülmektedir.

Fıkıh kitapları bakımından da kaynak özelliği gösteren İbni Mace'nin özellikle mukaddimesi, hadis ve imanın Müslüman açısından durduğu yerin tespiti bakımından değerlidir. Eserin tamamını okuma imkânı bulamayan biri yalnızca mukaddimesini okusa bile istifade edebilir. Resûlullah'ın kim olduğu, hadisin ne anlama geldiği ve niçin okunması gerektiği gibi konular zihinde aydınlığa kavuşur. Eserin şerhiyle beraber mütalaa edilmesi durumunda bir ilmihâl kitabını müzakere ediyor gibi insanı bilgilendirmesi mümkündür.

Fakat bir not olarak ilave edelim ki bu kitapların oturup okunması ancak bir ilmihâl kitabını adeta sınava hazırlanıyor gibi süzmek suretiyle hazmetmiş kişilere caiz olabilir. Aksi takdirde oturup İbni Mace okumak marifet olmadığı gibi caiz de değildir.

Neden?

Bu kimyagerlerin yapması gereken Aspirin üretimine “madem bunun hammaddesi mısır nişastasıdır, bizim akrabamızın Sakarya'daki tarlasından bolca mısır alayım da kaynatıp epey Aspirin yaparım” diyerek el atmaya benzer. Türkçe şerhi yazılmışsa ki dilimizde on ciltlik bir tercümesi vardır, şerhinin geniş olması ve açıklamalarında eksik gedik bırakmaması bakımından okunabilir. Zira hadis-i şerifler Efendimiz aleyhisselamın anlık kesitleridir ve her hadis Resûlullah'ın bir ânını yansıtır; bir hadis yirmi üç yıllık zaman dilimindeki belirli yirmi üç saniyenin bize taşınmasıdır ve o ânın saatlerce gerideki bir zemini, arka planı olması gayet muhtemeldir. İşte şerhler bu noktada devreye girer ve hadis-i şerifin yanlış yorumlanmaya müsait bölümlerinin giderilmesine yardım eder.

Bu sebeple İbni Mace'deki bir hadisi okuduktan sonra dönüp Suyutî, Zehebî, İbni Hacer o hadis hakkında ne demiş diye bakmak zorunludur. Nitekim oradaki bir hadis hakkında “bununla amel edilmez” diye not düşmüş olmaları mümkündür. Zaten talebelikle İbni Mace'nin soyundan olan bu kimseler ona düşmanlıklarından dolayı böyle tavır almazlar; dertleri Resûlullah'a en sağlam biçimde ulaşabilmektir ve arıza gördükleri noktaya müdahale ederler. Bu isimler bizi Resûlullah'a ulaştırdıkları için ve ulaştırdıkları kadar değerlidirler.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.